

Arrest

nr. 253 381 van 22 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. MBARUSHIMANA
Rue E. Van Cauwenbergh 65
1080 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 20 april 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 april 2021 tot terugnrijving (bijlage 11).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. MBARUSHIMANA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 oktober 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 28 november 2016 wordt de verzoekende partij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

1.3. Op 10 april 2021 biedt de verzoekende partij zich aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem, komende met een vlucht vanuit Beiroet met transit in Istanbul.

1.4. Op 10 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot terugnrijving. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 10.04.2021 om 10:35 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-nationaal, luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende, (...)

naam (...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) (...)

die de volgende nationaliteit heeft : Syrische wonende te [...]

houder van het document gewoon paspoort nummer (...)

afgegeven te Hama Center op : 16.01.2020

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]

geldig van [...] tot [...]

voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Istanbul International met TK 1937 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(...)

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: Betrokkene heeft geen visum aangevraagd. Hij wou de grens passeren met een Belgische verblijfskaart maar de nationaliteit stemt niet overeen

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene werd reeds afgevoerd van ambtswege op 08.02.2018. Hij verklaart vandaag ook reeds meer dan 3 jaar te verblijven in afwisselend Syrië (bij zijn vrouw en kinderen) en Iran waar hij werk gevonden heeft. Betrokkene heeft de toegestande verblijfsduur van een jaar (zonder dat de gemeente te verwittigen) dus ruimschoots overschreden, waarbij hij het recht op terugkeer verloren heeft.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Een geldig vluchtelingenpaspoort met een exitstempel minder dan een jaar”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.2.2. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 10, 11, 149 en 191 van de Grondwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de fundamentele beginselen van het genieten van rechten door Europese burgers. De verzoekende partij meent dat er sprake is van machtsoverschrijding en van schending van de *‘artikelen betreffende het vrij verkeer en deze betreffende het recht op een familie- en privéleven’*.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Il se croit lésée par cette décision intempestive prise en violation de pas mal de règles dont celle relatives au principe d'égalité prôné par les articles 10, 11 et 191 de la constitution pris conjointement avec les articles relatifs à la liberté de circulation, ceux de droit à une vie privée et ou familiale et celui de l'interdiction de soumission à des traitements préconisés par l'article 3 CEDH.

Quant au moyen

Que le requérant conteste la décision aux motifs qu'elle viole la constitution en ses articles 10, 11, 149 et 191 et l'article 62 de la loi du 15 12 1980 sur l'accès au territoire, le séjour l'établissement et l'éloignement des étrangers pris conjointement avec des articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs traduite dans ce cas par une absence de bonne administration découlant d'une décision intempestive, sans base légalement admissible à la base d'un excès de pouvoir, un défaut de mise en balance des intérêts en présence relatifs aux droits d'un réfugié à la base d'une ingérence dans la vie privée d'un réfugié dont elle doit protéger la jouissance de ses

droits d'aller et de venir ; la soumission aux pratiques interdites par l'article 3CEDH et la violation du principe d'obligation positive à laquelle est tenu l'Etat d'assurer et de protéger la jouissance des droits à tous ses ressortissants;

Violation des principes fondamentaux de jouissance des droits de ses sujets et ressortissants européens

Qu'alors que tant la constitution que la Charte internationale des droits de l'homme prônent et ordonnent aux autorités de veiller à une bonne administration et protéger et permettre une jouissance entière du droit à une libre circulation, une vie privée et familiale non seulement à ses ressortissants mais aussi à toutes les personnes se trouvant sur le ressort du Territoire Belge; cette dernière passe outre malgré les éléments suffisants en place militant pour une telle protection ;

Que la décision viole le principe d'égalité tel que formulé dans les principes constitutionnels ci-dessus ; se résumant en ce que tous le ressortissants belges ou étrangers assimilés tels que les réfugiés soient traités également ;

Que le requérant qui est réfugié reconnu par la Belgique a le droit d'être traité comme tel et ne pas se voir interdit d'y entrer ni se voir forcé d'aller vivre ailleurs mais de pouvoir régler lui-même ses mouvements d'y entrer ou d'en sortir ; sa carte d'identité devant suffire à cet effet ;

Que pire il se voit non seulement refuser l'entrée de son pays d'adoption la Belgique pour se voir refoulé en Turquie ne faisant même pas partie de la zone Schengen ;

Qu'en effet il rentre automatiquement dans les catégories d'étrangers jouissant de plein droit d'entrée et de jouissance de tous les droits d'autres ressortissants européens présents en Belgique ;

Qu'au cas même où il serait retourné dans son pays la Syrie , ce qui n'est même pas le cas , aucune preuve de son retour vers son pays n'existant pas , le refoulement n'aurait lieu que vers la Syrie son propre pays mais seulement après le retrait de la décision du 29/11/2016 lui reconnaissant ce statut de réfugié en Belgique ;

Que s'agissant d'un étranger reconnu réfugié dont le droit de séjourner et de non refoulement est devenu inconditionnel d'après le droit international ; la décision prise, est hors proportions et viole tous les principes relatifs à la protection et à la jouissance des droits de tout un chacun que la Belgique doit garantir et assurer à ses ressortissants et aux autres leurs assimilés dont les citoyens européens et les réfugiés qui leurs sont assimilés;

Que ce faisant , elle a violé le principe qui lie l'Etat à respecter et assurer une obligation positive à ses ressortissants ou assimilés dont celle d'assurer à ses citoyens et les personnes se trouvant sur son territoire la jouissance de tous leurs droits subjectifs auxquels ils peuvent prétendre dont ceux d'aller et venir à leur guise et celui du droit à une vie privée et familiale que l'Etat est tenu d'assurer en vertu de la Charte internationale des droits de l'homme mais également de ses propres lois internes dont la Constitution sur base des principes d'égalité et de non discrimination dans la jouissance de ces droits;

Quant à l'intérêt et la justification d'une extrême urgence ;

Qu'un vol sur Istanbul TK 1938 pour le 21/04/2021a été prévu pour le requérant pourtant citoyen assimilé aux Européens en sa qualité de réfugié reconnu par la Belgique.

Qu'il y a lieu de croire à une inattention de la part de l'Autorité qui n'a pas examiné le dossier de l'intéressé dans son intégralité avant de prendre sa décision de refus d'entrée et de refoulement ; raison pour laquelle le requérant se voit dans le droit de faire reconnaître ou exiger la protection de ses droits subjectifs en tant que réfugié ;

Que tous les droits dont jouissait le requérant en tant que réfugié en Belgique vont être anéantis par son départ forcé vers la Turquie ; il y a là de motifs urgents et impérieux de suspendre si pas carrément anéantir cette décision et en limiter les dégâts déjà visibles ; le requérant se sentant déjà persécuté avec une détention dont il ne comprend pas les motifs ;

Concernant l'intérêt et la qualité ;

Qu'il revient à tout un chacun qui se sent lésé ou qui se sent privé d'un de ses droits subjectifs ou qui est menacé de l'une ou de l'autre façon d'en perdre la jouissance de recourir à une autorité chargée d'en garantir ou d'en assurer admise si la jouissance et qu'il lui revient si nécessaire de prouver qu'il a un intérêt quelconque à cette action ou cette demande ;

Que les principes de droit judiciaire stipulent

« L'action ne peut être admise si le demandeur n'a pas qualité et intérêt pour la former

« L'intérêt doit être né et actuel ;

« L'action peut être admise lorsqu'elle a été intentée, même à titre déclaratoire, en vue de prévenir la violation d'un droit gravement menacé » Art 17 et 18 CJ

Quant au droit administratif l'art 39/2 § 2 stipule que « le Conseil statue en annulation, par voie d'arrêt, sur les autres recours pour violation des formes soit substantielles, soit prescrites à peine de nullité, excès ou détournements de pouvoir »

Que la même loi continue en son article 39/56 en disant que « les recours visés au 39/2 peuvent être portés devant le Conseil par l'étranger justifiant d'une lésion ou d'un intérêt »

Que toutes ces dispositions laissent entendre et voir que sans intérêt et sans qualité pas d'action;

Qu'il a été néanmoins constaté que ni le code judiciaire ni le code administratif ni les dispositions relatives aux étrangers, ne définissent pas en quoi doit consister cet intérêt ;

Que dans le cas des étrangers, suivant l'Arrêt CCE no 77 135 du 30/03/11, le législateur a laissé au Conseil le soin de préciser le contenu de cette notion étant donné qu'il peut se référer à l'interprétation donnée à cette notion légale par le Conseil d'Etat section du Contentieux administratif Doc Parl Chambre 2005 -2006, no 51 2479/001 ;

Que suivant toujours cet arrêt, le contenu de cette notion ne peut être contraire aux articles 10 et 11 de la Constitution et le Conseil doit veiller à ce que la condition de l'intérêt ne soit pas appliquée de manière restrictive ou formaliste » ;

Que définissant toujours cette lésion le CCE déclare que «l'exigence d'un intérêt suppose que la partie requérante soit lésée par la décision attaquée et que cette lésion soit personnelle, directe, certaine et actuelle ; il est en outre requis que l'annulation éventuelle de la décision attaquée procure un avantage direct à la partie requérante » ibidem ;

Que si ces Hautes Juridictions tiennent compte de ces paramètres, il est normal que les autres autorités en tiennent également compte sous peine de violation de la loi ce qui n'a pas été le cas en ce qui concerne le requérant ;

Que de ce fait la charge pour l'Etat d'assurer une obligation positive à l'égard de chaque citoyen ou toute personne se trouvant sur son territoire de pouvoir bénéficier et jouir de tous ses droits dont ceux d'aller et de venir de même que ceux de jouissance à une vie privée et familiale n'a pas été respectée ou alors risque d'être violé;

Que de plus le principe de traitement égal des situations égales et de traitement inégal de situations inégales a été violé en ce que la décision ne donne aucune chance à ce que sa requête quant à la contestation de sa détention puisse être examinée alors qu'elle est illégale ;(Audience prévue en Chambre du Conseil pour le 23 avril 2021

Qu'à partir du moment où son statut de réfugié en Belgique est clair et qu'il est toujours maintenu ; que l'Autorité reste Une et ne peut dès lors se réfugier derrière une quelconque inattention ; cette dernière Belge a le devoir de s'assurer et de veiller à ce que soient garanties à tous ses ressortissants dont ceux à qui elle a reconnu le statut de réfugié ; leurs prérogatives et droits dont ceux d'aller et venir sur leur territoire ;

Que partant la décision actuelle de refus d'entrée suivi de refoulement ne peut qu'être anéantie ; à partir du moment où l'Autorité ne peut qu'être UNE, ce qui suppose une continuité dans les mesures prises ou alors le respect et la mise en exécution de ses propres décisions

Manque de proportionnalité des mesures prises et ingérence dans la vie privée ;

Que la décision ignore les principes de motivation formelle en ce que l'Autorité sur place fait preuve de manque de proportionnalité entre la mesure prise et la situation du requérant devant vivre de droit en Belgique ;

Que si la loi autorise au Ministre de prendre des mesures d'OQT en cas de tentative d'entrée irrégulier sur le Territoire d'un étranger ; ce cas est tout autre ; en effet si la Belgique est son propre pays ; il ne peut y avoir d'interdiction d'y entrer ni de refoulement pour un réfugié reconnu ;

Que raisonnablement l'Administration n'aurait pu être autorisée à prendre des mesures aussi extrêmes que le refus d'entrée et de refoulement d'un réfugié qu'au cas où ce dernier constituerait un danger pour la sécurité et l'ordre public ou au cas où il serait retourné en Syrie renonçant ainsi à ses droits ; ce qui n'est pas le cas où aucune preuve ou trace n'existant à cet effet ; qu'il y a en conséquence une grave ingérence dans la vie privée ainsi que dans ses droits ;

Que d'après la jurisprudence, une décision d'éloignement constitue nécessairement une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée et familiale ; que cette ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui dans une société démocratique est nécessaire, notamment à la défense de l'ordre

et la préventions des infractions pénales ; que ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit proportionnée au but légitime recherché ; qu'il incombe dès lors à l'autorité de montrer qu'elle a le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée. Cons Etat (11ème Ch prés), 23 févr 2001 no 93509

Que partant il y a un manque évident de proportionnalité entre le contenu de cette décision et les obligations internationales en matière de protection des droits de l'homme auxquelles la Belgique est parti dès le moment où le requérant ne constitue aucunement un danger ni pour la sécurité publique ni pour qui que ce soit ;"

2.2.3. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursdelen of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

2.2.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 3, eerste lid, 1°/2° en 3° van de Vreemdelingenwet en wordt respectievelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf daar zij geen visum heeft aangevraagd en zij de grens wou passeren met een Belgische verblijfskaart maar dat de nationaliteit niet overeenstemt en dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, dat zij werd afgevoerd van ambtswege op 8 februari 2018, dat zij verklaart ook reeds meer dan drie jaar afwisselend in Syrië bij haar vrouw en kinderen en Iran waar zij werk heeft gevonden verblijft, dat zij de toegestane verblijfsduur van een jaar, zonder de gemeente te

verwittigen, dus ruimschoots heeft overschreden, waarbij zij het recht op terugkeer heeft verloren, dat zij geen geldig vluchtelingenpaspoort met een exit-stempel van minder dan een jaar heeft voorgelegd.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing de regels van de formele motiveringsplicht negeert daar waar deze geen belangenafweging bevat ten opzichte van haar recht in België te leven, verwijst de Raad naar de uiteenzetting hieromtrent in punt 2.2.8.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt op het eerste zicht niet.

2.2.5. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel onder meer vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.2.6. De verzoekende partij betoogt dat er sprake is van afwezigheid van behoorlijk bestuur die blijkt uit een vroegtijdige beslissing zonder wettelijke basis wat leidt tot machtsoverschrijding, met een gebrek aan belangenafweging van haar rechten als vluchteling en die een inmenging uitmaakt in haar privéleven als vluchteling van wie ze de rechten van komen en gaan moeten beschermen. Zij meent dat er schending is van de positieve verplichting waartoe de staat gehouden is om het genot van de rechten van alle onderdanen te verzekeren en te beschermen, dat er sprake is van schending van de fundamentele beginselen van het genot van de rechten van de Europese onderdanen. Zij meent dat de Grondwet en het internationaal handvest van de mensenrechten de autoriteiten opleggen om te waken over een goede administratie en te voorzien in een volledig genot van het recht op vrij verkeer, het privé- en gezinsleven, niet alleen van de onderdanen maar ook van alle personen die zich op het Belgische grondgebied bevinden, dat de verwerende partij hieraan voorbijgaat ondanks de afdoende elementen die voor een dergelijke bescherming pleiten. Zij meent dat de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel schendt daar de Belgische onderdanen en de gelijkgestelde vreemdelingen, zoals vluchtelingen, gelijk behandeld moeten worden. Zij stelt dat zij een door België erkende vluchteling is die recht heeft zo behandeld te worden en niet wordt geweigerd binnen te komen en gedwongen wordt elders te leven maar die zelf haar binnenkomen en weggaan kan regelen, dat haar identiteitskaart hiertoe moet volstaan. Dat zij niet alleen de toegang wordt geweigerd door haar adoptieland België maar ook teruggestuurd wordt naar Turkije, wat geen Schengenland is. Zij meent dat zij automatisch valt onder de categorie van vreemdelingen die van rechtswege genieten van binnenkomst en van alle rechten van de andere Europese onderdanen in België. Vervolgens stelt zij dat, in het geval zij zou teruggestuurd worden naar Syrië, wat niet het geval is daar hiervan geen enkel bewijs voorligt, een dergelijke refoulement maar mogelijk is na intrekking van de beslissing van 29 (lees: 28) november 2016 waarbij zij als vluchteling werd erkend. Zij meent dat gezien het gaat om een vreemdeling erkend als vluchteling waarvan het recht op terugkeer en van non refoulement onvoorwaardelijk is overeenkomstig het internationaal recht, de bestreden beslissing buiten proportie is en de beginselen van bescherming en genot van alle rechten die België moet garanderen aan de onderdanen en aan andere gelijkgestelden waaronder de Europese burgers en de vluchtelingen, schendt. De verzoekende partij besluit dat de verwerende partij het beginsel schendt dat de staat bindt tot een positieve verplichting ten aanzien van haar onderdanen of gelijkgestelden waaronder deze tot het verzekeren aan de onderdanen en de personen die zich op het grondgebied bevinden van het genot van hun subjectieve rechten waarop zij kunnen bogen waaronder het komen en gaan zoals ze wensen en het recht op een privé- en familieleven waarvan de staat gehouden is dit te verzekeren op grond van het internationaal handvest van de mensenrechten maar ook door de interne regels, zoals de Grondwet op grond van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel in het genot op de rechten. Zij meent dat men kan geloven dat er sprake is van een onzorgvuldigheid in hoofde van de verwerende partij die het dossier niet volledig heeft onderzocht voor het nemen van de bestreden beslissing, reden waarom zij zich in haar recht ziet om de bescherming van haar subjectieve rechten als vluchteling te laten erkennen of te eisen. Zij meent

dat alle rechten waarvan zij kan genieten als vluchteling in België vernietigd zullen worden door een gedwongen terugkeer naar Turkije. De verzoekende partij betoogt nog dat vanaf het ogenblik dat haar vluchtelingenstatuut in België duidelijk is en nog altijd geldig is, gelet op het feit dat de overheid één is en zich niet kan verschuilen achter een onzorgvuldigheid, België de plicht heeft te verzekeren en erover te waken dat de rechten van alle onderdanen waarvan zij die als vluchteling erkend werden, waaronder het recht om te komen en te gaan, gegarandeerd zijn. Zij stelt dan ook dat de *in casu* bestreden beslissing enkel kan vernietigd worden daar de overheid één is wat een continuïteit in de maatregelen veronderstelt en het respect en de uitvoering van de eigen beslissingen. Voorts argumenteert zij dat er een gebrek aan evenredigheid bestaat in de genomen maatregelen en de inmenging in haar privéleven, dat de bestreden beslissing de regels van de formele motiveringsplicht negeert daar waar deze geen belangenafweging bevat ten opzichte van haar recht in België te leven. Zij meent dat er *in casu* geen sprake is van een poging om op irreguliere wijze België binnen te komen door een vreemdeling, in welk geval de minister een beslissing tot teruggedrijving kan nemen, maar dat het hier gaat om haar eigen land, waardoor er geen verbod van binnenkomst kan zijn noch van refoulement van een erkend vluchteling. Zij stelt dat redelijkerwijze de verwerende partij enkel dergelijk extreme maatregelen van binnenkomstweigering en refoulement van een vluchteling had kunnen nemen in geval zij een gevaar voor de openbare orde betekent of indien zij naar Syrië is teruggekeerd waardoor zij afstand doet van haar rechten, wat in deze niet het geval is daar geen enkel bewijs of spoor hiervan bestaat, waardoor de bestreden beslissing een ernstige inmenging vormt in haar privéleven alsook in haar rechten. Zij meent dan ook dat er een gebrek aan proportionaliteit is tussen de inhoud van de bestreden beslissing en de internationale verplichtingen betreffende de bescherming van de mensenrechten, waarbij België partij is daar zij geen gevaar voor de openbare orde of voor om het even wie vormt.

2.2.7. De verzoekende partij toont met haar eerder vage betoog op het eerste zicht niet aan welke nationale, Europese of internationale bepalingen geschonden worden doordat de binnenkomst wordt geweigerd en een terugleiding wordt voorzien naar Turkije van een door België erkende vluchteling van Syrische nationaliteit, die reeds meer dan drie jaar België heeft verlaten en bovendien in die tijd in Syrië heeft verbleven.

Bovendien stelt de verzoekende partij zelf dat de verwerende partij dergelijke maatregelen van binnenkomstweigering en refoulement van een vluchteling kan nemen indien zij naar Syrië is teruggekeerd waardoor zij afstand doet van haar rechten. Waar zij stelt dat dit – het teruggekeerd zijn naar Syrië – niet het geval is daar geen enkel bewijs of spoor hiervan bestaat, gaat zij vooreerst voorbij aan het motief in de bestreden beslissing waar er op gewezen wordt dat de verzoekende partij zelf verklaarde dat zij onder meer in Syrië heeft verbleven in de afgelopen drie jaar bij haar vrouw en kinderen. Deze vaststellingen vinden ook steun in het administratief dossier. Voorts blijkt uit het administratief dossier ook dat de verzoekende partij een nieuw paspoort heeft bekomen dat afgeleverd werd in Hama Center op 16 januari 2020 alsook dat in het paspoort drie immigratiestempels van Syrië voorkomen, met name vertrek via de luchthaven van Damascus op 2 april 2021, inreis via de luchthaven van Damascus op 3 april 2021 en vertrek van de luchthaven van Damascus op 9 april 2021, en dat de verzoekende partij een “Result Report COVID 19” van 9 april 2021 van het Syrische Ministerie voor Volksgezondheid heeft voorgelegd waarbij de test uitgevoerd werd door het Aljouda Laboratory, wat zich volgens de verwerende partij in Damascus bevindt. De verzoekende partij kan op het eerste zicht dan ook niet worden gevolgd dat er geen bewijs of spoor is van het feit dat zij naar Syrië is teruggekeerd.

2.2.8. De Raad wijst er voorts op dat de verzoekende partij gewag maakt van het ontbreken van een wettelijke basis, doch hiermee voorbij gaat aan de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat deze genomen en gebaseerd werd op artikel 3, eerste lid, 1°/2° en 3° van de Vreemdelingenwet, daar zij niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf en daar zij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Met haar betoog maakt de verzoekende partij op het eerste zicht geenszins aannemelijk dat voormelde bepalingen *in casu* niet de grondslag kunnen vormen voor de bestreden beslissing. Zij maakt op het eerste zicht dan ook geenszins aannemelijk dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Waar de verzoekende partij meent dat er in de bestreden beslissing geen belangenafweging blijkt van haar rechten als vluchteling kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat zij de Syrische nationaliteit heeft, dat zij houder is van een gewoon paspoort afgegeven te Hama Center op 16 januari 2020, dat zij de grens wou passeren met een Belgische verblijfskaart maar de nationaliteit (met name ‘vluchteling’) niet overeenstemt, dat de verzoekende partij van ambtswege werd afgevoerd op 8 februari 2018 en verklaarde al meer dan drie jaar te verblijven in

afwisselend Syrië bij haar vrouw en kinderen en in Iran waar zij werk gevonden heeft. Er wordt aldus, betreffende haar status als vluchteling erkend in België, op gewezen dat de nationaliteit vermeld op de Belgische verblijfskaart, met name 'vluchteling', niet overeenstemt met het door haar verworven paspoort op 16 januari 2020 alsook dat zij is teruggekeerd naar Syrië en aldaar heeft verbleven.

Betreffende de verwijzing naar de schending van haar privéleven als vluchteling dat de verwerende partij behoort te beschermen, toont de verzoekende partij op het eerste zicht geenszins aan dat zij in België kan bogen op een beschermingswaardig privéleven en toont dan ook geenszins aan dat er elementen waren waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of over heeft gemotiveerd. Gelet op het ontbreken van een beschermingswaardig privéleven, diende en dient geen belangenafweging hieromtrent te worden gevoerd. De verzoekende partij toont op het eerste zicht niet aan dat er sprake is van een schending van haar recht op een privéleven. Bovendien, gelet op het feit dat zij de laatste drie jaren afwisselend in Syrië verbleef bij haar vrouw en kinderen en in Iran waar zij werk heeft gevonden, toont zij geenszins aan dat zij haar privéleven niet elders kan voortzetten.

Betreffende de verplichting voor de verwerende partij om de rechten van alle onderdanen en van de Europese onderdanen te garanderen en te beschermen, wijst de verzoekende partij enkel *in concreto* naar het recht op vrij verkeer en het recht op een privé- en gezinsleven, en meent zij dat de Grondwet en het internationaal handvest van de mensenrechten dit oplegt niet alleen ten aanzien van de onderdanen maar ook ten aanzien van alle personen die zich op het Belgische grondgebied bevinden. De verzoekende partij toont op het eerste zicht niet aan op grond van welke bepaling de overheid gehouden is het recht op vrij verkeer en het recht op een gezins- en privéleven ten aanzien van alle personen op het Belgische grondgebied te garanderen.

Het is dan ook ten overvloede dat de Raad erop wijst dat op het eerste zicht de verzoekende partij niet kan gevolgd worden dat zij als erkend vluchteling in België kan genieten van het recht op vrij verkeer zoals de Belgische en Europese onderdanen, waarbij zij er ook op wijst dat zij teruggestuurd wordt naar een niet-Schengenland. Immers artikel 33 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de herschikte Kwalificatierichtlijn), betreffende het vrij verkeer binnen de lidstaat, bepaalt:

“De lidstaten staan op hun grondgebied het vrije verkeer toe van personen die internationale bescherming genieten onder dezelfde voorwaarden en beperkingen als gelden voor de andere onderdanen van derde landen die legaal op hun grondgebied verblijven.”

De verzoekende partij kan dan ook op het eerste zicht niet dienstig laten uitschijnen dat wat betreft het komen en gaan, de in België erkende vluchteling gelijk moet behandeld worden als Belgische onderdanen en dat zij automatisch valt onder de categorie van vreemdelingen die van rechtswege genieten van binnenkomst en van alle rechten van de andere Europese onderdanen in België, minstens toont zij aldus niet aan op grond van welke bepaling dit zo zou zijn. Evenmin toont zij op het eerste zicht aan op welke grond zij kan voorhouden dat haar identiteitskaart voldoende is om zelf haar binnenkomen en weggaan te regelen.

Betreffende het recht op een gezins- en privéleven, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij op het eerste zicht geenszins aantoont dat zij in België kan bogen op een beschermingswaardig privéleven. Evenmin toont zij aan dat zij in België of in Europa gezins- of familieleden heeft zodat zij ook niet aantoont dat er sprake is van een beschermingswaardig gezins- of familieleven. De verzoekende partij betoogt dat er afdoende elementen zijn die voor een bescherming pleiten, doch laat op het eerste zicht na ook maar enig concreet element aan te halen dat duidt op het hebben van een beschermingswaardig privé- en/of gezinsleven in België of in Europa. De verzoekende partij toont dan ook op het eerste zicht geenszins aan dat er elementen waren waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden, noch dat er sprake is van een schending van haar recht op een privé- en/of gezinsleven. Bovendien, gelet op het feit dat zij de laatste drie jaren afwisselend in Syrië verbleef bij haar vrouw en kinderen en in Iran waar zij werk heeft gevonden, toont zij geenszins aan dat zij haar privé- en gezinsleven niet elders kan voortzetten.

Voorts kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat er geen bewijs voorligt dat zij zal worden teruggeleid naar Syrië. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zal worden teruggeleid naar Turkije. Het betoog dat een refoulement naar Syrië maar mogelijk is

na intrekking van de beslissing van 29 (lees: 28) november 2016 waarbij zij als vluchteling werd erkend en dat het recht op non-refoulement onvoorwaardelijk is overeenkomstig het internationaal recht waardoor de bestreden beslissing buiten proportie is en ingaat tegen de verplichting de rechten van vluchtelingen te garanderen, is dus niet dienstig. De verzoekende partij wordt blijkens het administratief dossier niet teruggeleid naar Syrië, wat aldus door de verzoekende partij niet wordt ontkend, zodat er geen sprake is van een schending van het non-refoulementverbod.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij als erkend vluchteling een onvoorwaardelijk recht heeft op terugkeer overeenkomstig internationaal recht, herhaalt de Raad nogmaals dat de verzoekende partij op het eerste zicht niet verduidelijkt op grond van welke bepaling van welk internationaal instrument zij meent dit onvoorwaardelijk recht te hebben. Zij toont op het eerste zicht niet aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte heeft gesteld dat de verzoekende partij de toegestane verblijfsduur van een jaar zonder dat de gemeente verwittigd werd ruimschoots heeft overschreden waardoor zij het recht op terugkeer verloren heeft. De verzoekende partij betwist niet dat zij langer dan één jaar van België verwijderd is geweest, noch verduidelijkt zij op het eerste zicht waarom de bepalingen betreffende het recht op terugkeer, met name artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen – dat de voorwaarden voor een terugkeer bepaalt –, op haar niet van toepassing zouden zijn. Wat er ook van zij, de Raad stelt vast dat de verzoekende partij op het eerste zicht het motief gegrond op artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingwet, waar bepaald wordt dat zij geen geldig visum of een geldige verblijfsmachtiging heeft voorgelegd daar zij geen visum heeft aangevraagd en zij de grens wou passeren met een Belgische verblijfskaart waarvan de nationaliteit niet overeenstemt, niet weerlegt, noch ontkracht. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen, zodat kritiek op het motief gegrond op artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet waar vermeld wordt dat de verzoekende partij haar recht op terugkeer verloren heeft, overtuigend is en kritiek hierop niet kan leiden tot de schorsing van de bestreden beslissing.

Gelet op voorgaande vaststellingen toont de verzoekende partij op het eerste zicht niet aan dat de verwerende partij het dossier niet volledig heeft onderzocht voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij meent dat alle rechten waarvan zij kan genieten als vluchteling in België vernietigd zullen worden door een gedwongen terugkeer naar Turkije, doch verduidelijkt op het eerste zicht niet welke rechten geschonden zullen worden. In zoverre zij wijst op het non-refoulementbeginsel of het recht op binnenkomst – daar zij betoogt dat vanaf het ogenblik dat haar vluchtelingenstatuut in België duidelijk is en nog altijd geldig is België de plicht heeft te verzekeren dat de rechten van alle onderdanen waarvan zij die als vluchteling erkend werden, waaronder het recht om te komen en te gaan, gegarandeerd zijn – verwijst de Raad naar bovenvermelde vaststellingen hieromtrent.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat er geen sprake is van een poging om op irreguliere wijze België binnen te komen door een vreemdeling, in welk geval de minister een beslissing tot teruggedrijving kan nemen, maar dat het hier gaat om haar eigen land, waardoor er geen verbod van binnenkomst kan zijn noch van refoulement van een erkend vluchteling, gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij de Syrische nationaliteit heeft en houder is van een gewoon paspoort afgeven te Hama Center op 16 januari 2020 en dat de nationaliteit op de Belgische verblijfskaart – met name ‘vluchteling’ gezien haar erkenning als vluchteling in België in 2016 – hiermee niet overeenstemt. Bovendien, het weze herhaald, blijkt geenszins dat de verzoekende partij wordt teruggedreven naar Syrië, zodat niet blijkt dat er sprake is van een refoulement van een erkend vluchteling.

Met betrekking tot het betoog dat de verwerende partij enkel dergelijk extreme maatregelen van binnenkomstweigering en refoulement van een vluchteling had kunnen nemen in geval zij een gevaar voor de openbare orde betekent, lijkt zij te verwijzen naar artikel 21 van de herschikte Kwalificatierichtlijn. Voormelde bepaling luidt als volgt:

“1. De lidstaten eerbiedigen het beginsel van non-refoulement met inachtneming van hun internationale verplichtingen.

2. Wanneer dit op grond van de in lid 1 genoemde internationale verplichtingen niet verboden is, mogen de lidstaten een al dan niet formeel erkende vluchteling uitzetten of terugleiden wanneer:

a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt; of

b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

3. De lidstaten mogen de verblijfstitel van een vluchteling op wie lid 2 van toepassing is, intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen of te verstrekken.”

De bepaling heeft betrekking op bescherming tegen refoulement en maakt geen melding van een recht op binnenkomst. De Raad herhaalt dat niet blijkt dat de verzoekende partij wordt teruggedreven naar Syrië, terwijl zij ten aanzien van dat land als vluchteling werd erkend. Er is dus geen sprake van een schending van het refoulementverbod. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat er een gebrek aan proportionaliteit is tussen de inhoud van de bestreden beslissing en de internationale verplichtingen betreffende de bescherming van de mensenrechten, waarbij België partij is daar zij geen gevaar voor de openbare orde of voor om het even wie vormt.

2.2.9. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167).

De bestreden beslissing is onder meer gebaseerd op artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingenwet, welke bepaling het teruggedrijven toelaat van de vreemdeling die niet in het bezit is van een document met een geldig visum of geldige verblijfsmachtiging. De verzoekende partij betwist de vaststelling dat zij geen visum heeft aangevraagd en de grens wou passeren met een Belgische verblijfskaart maar dat de nationaliteit niet overeenstemt, niet.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zal teruggedreven worden naar Turkije. Dit gegeven wordt door de verzoekende partij niet betwist. Minstens blijkt uit geen enkel element dat de verzoekende partij zal worden teruggedreven naar Syrië zoals de verzoekende partij ook erkent.

De verzoekende partij licht in haar middel geenszins toe op welke wijze artikel 3 van het EVRM geschonden wordt door de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij vanuit Turkije zal teruggedreven worden naar Syrië. Nu de verzoekende partij niet aantoont dat zij vanuit Turkije zal teruggedreven worden naar Syrië, toont zij ook geenszins een schending van artikel 3 van het EVRM aan. Zij voert ook geen elementen aan waaruit zou blijken dat zij in Turkije een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Geheel ten overvloede stelt de Raad ook nog vast dat de verzoekende partij geenszins stelt, nog minder aantoont, dat zij bij een terugkeer naar Syrië een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hierbij kan opnieuw opgemerkt worden dat de verzoekende partij in de laatste drie jaren onder meer in Syrië heeft verbleven bij haar vrouw en kinderen. Voorts blijkt uit het administratief dossier ook dat de verzoekende partij een nieuw paspoort heeft bekomen dat afgeleverd werd in Hama Center op 16 januari 2020 alsook dat in het paspoort drie immigratiestempels van Syrië voorkomen, met name vertrek via de luchthaven van Damascus op 2 april 2021, inreis via de luchthaven van Damascus op 3 april 2021 en vertrek van de luchthaven van Damascus op 9 april 2021, en dat de verzoekende partij een “Result Report COVID 19” van 9 april 2021 van het Syrische Ministerie voor Volksgezondheid heeft voorgelegd waarbij de test uitgevoerd werd door het Aljouda Laboratory, wat zich volgens de verwerende partij in Damascus bevindt.

2.2.10. De verzoekende partij maakt op het eerste zicht een schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginsel niet aannemelijk.

Het enig middel is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst

dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER